

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Kontor: Det Internationale Kontor
Sagsnr.: 2005-3070-0047
Dok.: LSJ40182

GRUNDNOTAT

vedrørende forslag til retsakter vedrørende SIS II (KOM(2005) 230 endelig, KOM(2005) 236 endelig og KOM(2005)237 endelig)

Resumé

Forslagene til de tre retsakter har til formål tilsammen at fastlægge retsgrundlaget for SIS II. Forslagene indeholder regler om systemets tekniske struktur, ansvarsfordelingen mellem medlemsstaterne og Kommissionen, betingelserne og procedurerne for indberetning af oplysninger i systemet, udveksling af uddybende oplysninger, udveksling af supplerende oplysninger, enkeltpersoners rettigheder i forhold til indberettede oplysninger vedrørende dem, databeskyttelse og erstatningsansvar. Forslagene vurderes ikke at være i strid med nærhedsprincippet. Forslagene vurderes at have lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser. Der foreligger ikke offentlige tilkendegivelser om andre medlemsstaters holdninger til forslagene. Fra dansk side er man på det foreliggende grundlag overordnet set positiv overfor de fremlagte forslag til retsakter vedrørende SIS II, der bl.a. udgør en afgørende forudsætning for de nye medlemsstaters fuldstændige deltagelse i Schengen-samarbejdet.

1. Baggrund

Som led i Schengen-samarbejdet er der oprettet et fælles informationssystem (Schengen-informationssystemet), der ved hjælp af elektronisk søgning giver de nationale myndigheder, der er udpeget af Schengen-landene, adgang til indberetninger om personer og genstande til brug for grænsekontrollen og for anden politi- og toldkontrol i de enkelte lande samt for administrationen af udlændingelovgivningen. Schengen-informationssystemet består af en national del i hvert

medlemsland (N.SIS) og en central teknisk støttefunktion (C.SIS), som er beliggende i Strasbourg.

Bestemmelserne vedrørende Schengen-informationssystemet (SIS) findes i Schengenkonventionens afsnit IV (artikel 92 – 119), der er gennemført i dansk ret ved lov nr. 418 af 10. juni 1997 med senere ændringer.

Ved Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 blev Schengen-reglerne integreret i Den Europæiske Union. I den forbindelse blev der ikke taget stilling til retsgrundlaget for Schengenkonventionens bestemmelser vedrørende SIS. Disse bestemmelser betragtes derfor som udgangspunkt som retsakter baseret på afsnit VI i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU), jf. artikel 2, stk. 1, 2. afsnit, sidste punktum, i protokollen om integrationen af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union (Schengen-protokollen), der ved Amsterdam-traktaten er knyttet som bilag til TEU og Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (TEF). Det følger imidlertid af Schengen-protokollens artikel 5, stk. 2, at forslag og initiativer til udbygning af Schengen-reglerne er underlagt de relevante traktatbestemmelser, hvilket medfører, at man i forbindelse med enhver udbygning af reglerne om SIS må tage stilling til retsgrundlaget for det konkrete forslag til udbygning, jf. nærmere nedenfor.

Det eksisterende SIS er dimensioneret til maksimalt at indeholde oplysninger for 18 lande og giver således ikke mulighed for at medtage oplysninger fra yderligere lande i forbindelse med udvidelsen af Den Europæiske Union.

Etableringen af et ændret og udvidet Schengen-informationssystem (SIS II) med mulighed for tilslutning af yderligere lande er på denne baggrund en forudsætning for de nye medlemsstaters aktive deltagelse i Schengen-samarbejdet. Etableringen af SIS II vil endvidere give mulighed for at gennemføre forbedringer inden for en række områder for så vidt angår anvendelsen af Schengen-informationssystemet.

På den baggrund blev det på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) og mødet i Det Blandede Udvalg den 28. - 29. maj 2001 besluttet, at udgifter til udvikling af SIS II i 2001 skulle afholdes over anlægsbudgettet for C.SIS. Endvidere vedtog Rådet en række konklusioner vedrørende udviklingen af SIS II, hvori det bl.a. anføres, at udviklingen af SIS II bør have højeste prioritet, at der i Fællesskabets budget for 2002 bør afsættes de fornødne midler med henblik på udviklingen af SIS II, ligesom der bør udarbejdes udkast til de fornødne retsakter med henblik på gennemførelsen af udviklingsarbejdet.

I forlængelse heraf vedtog Rådet på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) og mødet i Det Blandede Udvalg den 6. – 7. december 2001 henholdsvis en råde

(2001/2424/EF, EFT L 328 af 13. 12 2001, s. 4) og en rådsafgørelse (EFT L 328 af 13. 12 2001, s. 1) om udviklingen af den anden generation af Schengen-informationssystemet (SIS II), og Kommissionen har på denne baggrund indledt udviklingsarbejdet.

Danmark deltog ikke i vedtagelsen af ovennævnte forordning, jf. protokollen om Danmarks stilling. Danmark meddelte ved skrivelse af 27. maj 2002, at Danmark i henhold til artikel 5 i Protokollen om Danmarks Stilling havde truffet afgørelse om at gennemføre forordningen i dansk ret. Forordningens gennemførelse krævede ikke lovændringer i Danmark.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 13.- 14. juni 2002 blev der opnået enighed om en række rådskonklusioner vedrørende SIS II. Konklusionerne blev efterfølgende vedtaget af Rådet den 17. juni 2002.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 5. – 6. juni 2003 blev der vedtaget yderligere en række rådskonklusioner vedrørende bl.a. tilrettelæggelsen af det videre arbejde med SIS II. Af konklusionerne fremgår det, at Rådets respektive arbejdsgrupper skal forberede Rådets konklusioner om placering, forvaltning og finansiering af SIS II så hurtigt som muligt og tidsnok til, at Rådet kan vedtage dem senest inden udgangen af maj 2004. Denne tidsplan er senere bekræftet i erklæringen om bekæmpelse af terrorisme, der blev vedtaget af Det Europæiske Råd den 25. marts 2004.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i Det Blandede Udvalg på ministerniveau med deltagelse af Norge og Island den 29. – 30. april 2004 blev der vedtaget en række rådskonklusioner om placering, ledelse og finansiering af SIS II. Rådskonklusionerne tager stilling til spørgsmålet om placering og driftsmæssig ledelse i udviklingsfasen af henholdsvis den centrale del af SIS II og et nødsystem. Det fremgår desuden, at beslutningen om placering og ledelse af SIS II under udviklingsarbejdet ikke skal præjudicere senere rådskonklusioner vedrørende langsigtet ledelse, finansiering og placering af SIS II. Endelig pålægges de relevante rådsarbejdsgrupper at forberede rådskonklusioner vedrørende langsigtet ledelse, finansiering og placering af SIS II efter at have foretaget en vurdering af den relative værdi af forskellige muligheder, samt omkostninger og juridiske spørgsmål forbundet med disse.

Endelig blev der på rådsmødet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) den 14. juni 2004 vedtaget en række rådskonklusioner om funktioner i SIS II. Heraf fremgår det bl.a., at SIS II – udover de funktioner, der allerede findes i det eksisterende SIS med senere ændringer – skal indeholde en række yderligere nærmere angivne funktioner, samt at SIS II herudover skal indeholde teknisk mulighed for yderligere funktioner.

Kommissionen har på denne baggrund udarbejdet forslag til tre retsakter, der tilsammen skal udgøre retsgrundlaget for SIS II: en rådsafgørelse om oprettelse, drift og brug af SIS II (KOM(2005) 230 endelig) (herefter rådsafgørelsen), en forordning om oprettelse, drift og brug af SIS II (KOM(2005) 236 endelig) (herefter hovedforordningen) og en forordning om adgang til SIS II for de tjenester i medlemsstaterne, der har ansvaret for udstedelse af registreringsattester for motorkøretøjer (KOM(2005) 237 endelig) (herefter forordningen vedrørende motorkøretøjsregistreringsmyndigheder).

Forslaget til rådsafgørelse er fremsat med hjemmel i TEU, særlig artikel 30, stk. 1, litra a) og b), artikel 31, stk. 1, litra a) og b), og artikel 34, stk. 2, litra c). Af TEU artikel 30, stk. 1, litra a) og b) følger det, at fælles handling vedrørende politisamarbejde omfatter operativt samarbejde mellem de kompetente myndigheder vedrørende forebyggelse, afsløring og efterforskning af kriminelle handlinger samt indsamling, opbevaring, behandling, analyse og udveksling af relevante oplysninger. Af TEU artikel 31, stk. 1, litra a) og b) fremgår det, at retligt samarbejde i kriminalsager omfatter fremme og fremskyndelse af samarbejdet mellem kompetente ministerier og retlige eller tilsvarende myndigheder i medlemsstaterne samt lettelse af udlevering mellem medlemsstaterne. Endelig fremgår det af TEU artikel 34, stk. 2, litra c), at Rådet på initiativ af en medlemsstat eller Kommissionen med enstemmighed kan vedtage afgørelser i overensstemmelse med målsætningerne i TEU afsnit VI, uden at de dog indebærer nogen indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

Forslaget til hovedforordning er fremsat med hjemmel i TEF, særlig artikel 62, nr. 2), litra a), og artikel 66. Af TEF artikel 62, nr. 2), litra a), fremgår det, at Rådet efter fremgangsmåden i TEF artikel 67 vedtager foranstaltninger vedrørende passage af medlemsstaternes ydre grænser, hvori der fastlægges standarder og procedurer, som medlemsstaterne skal følge ved udøvelsen af personkontrol ved disse grænser. Af TEF artikel 66 fremgår det, at Rådet efter fremgangsmåden i TEF artikel 67 træffer foranstaltninger til at sikre samarbejde mellem de kompetente tjenester i medlemsstaternes administrationer på de områder, der er omfattet af TEF afsnit IV, og mellem disse tjenester og Kommissionen.

Endelig er forslaget til forordning vedrørende motorkøretøjsregistreringsmyndigheder fremsat med hjemmel i TEF, særlig artikel 71. Af TEF artikel 71 fremgår det bl.a. af bestemmelsens stk. 1, litra d), at Rådet efter fremgangsmåden i TEF artikel 251 og efter høring af Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget fastsætter formålstjenlige bestemmelser med henblik på gennemførelsen af TEF artikel 70 om en fælles transportpolitik.

Den samtidige fremsættelse af forslaget til rådsafgørelsen i medfør af TEU afsnit VI og forslaget til hovedforordningen i medfør af TEF afsnit IV skal ses i sammenhæng med, at SIS II har be-

tydning dels for det fællesskabsretlige samarbejde om visum, asyl og indvandring mv. (TEF afsnit IV), dels for det mellemstatslige samarbejde på det politimæssige og strafferetlige område (TEU afsnit VI). Endelig fremsættes der som nævnt tillige et særskilt forordningsforslag om motorkøretøjsregistreringsmyndigheders adgang til visse oplysninger i SIS II under henvisning til det fællesskabsretlige samarbejde om transport (TEF afsnit V).

Ifølge artikel 1 i Protokollen om Danmarks Stilling, der ved Amsterdam-traktaten er knyttet som bilag til TEU og TEF, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til TEF afsnit IV, og ifølge protokollens artikel 2 er ingen af de foranstaltninger, der vedtages i henhold til dette afsnit bindende for Danmark, ligesom de ikke finder anvendelse i forholdet til Danmark.

I det omfang Rådet har truffet afgørelse om et forslag om eller initiativ til udbygning af Schengen-reglerne efter bestemmelserne i TEF afsnit IV, træffer Danmark i henhold til artikel 5 i Protokollen om Danmarks Stilling inden seks måneder afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne afgørelse i sin nationale lovgivning. Hvis Danmark beslutter sig herfor, vil afgørelsen skabe en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige lande.

2. Forslagets indhold

I det følgende beskrives forslagernes indhold samlet, idet de tilsammen udgør retsgrundlaget for SIS II. En del af bestemmelserne i rådsafgørelsen og hovedforordningen er identiske, idet de er relevante for begge dele af retsgrundlaget for SIS II. Disse bestemmelser vil derfor blive beskrevet under ét nedenfor. Herudover findes der en række særlige bestemmelser i såvel rådsafgørelsen som hovedforordningen. Endelig indeholder forordningen vedrørende motorkøretøjsregistreringsmyndigheder specifikke bestemmelser for disse myndigheders adgang til visse kategorier af oplysninger indberettet i medfør af rådsafgørelsen.

Der henvises i øvrigt til forslagene til rådsafgørelsen, hovedforordningen og forordningen vedrørende motorkøretøjsregistreringsmyndigheder, der vedlægges i kopi. Det bemærkes, at forslagene endnu ikke offentliggjort i en dansk oversættelse, hvorfor alene den officielle engelske sprogversion af forslagene vedlægges.

Generelle bestemmelser

Rådsafgørelsens og hovedforordningens artikel 1 indeholder en fælles beskrivelse af oprettelsen af SIS II og det generelle formål med systemet. Det fremgår heraf, at SIS II skal bidrage til at opretholde et højt sikkerhedsniveau i et område uden kontrol ved de indre grænser mellem medlemsstaterne.

Rådsafgørelsens og hovedforordningens artikel 2 beskriver de to retsakters respektive anvendelsesområde. Af rådsafgørelsens artikel 2 fremgår det således, at rådsafgørelsen fastsætter betingelser og procedurer for behandling af indberetninger og uddybende oplysninger i SIS II og udveksling af supplerende oplysninger til brug i det politimæssige og strafferetlige samarbejde. Tilsvarende følger det af hovedforordningens artikel 2, at hovedforordningen fastsætter betingelser og procedurer for behandling af indberetninger vedrørende tredjelandstatsborgere til SIS II og udveksling af supplerende oplysninger med henblik på at nægte dem indrejse i medlemsstaternes område.

Rådsafgørelsens og hovedforordningens artikel 3 indeholder en række definitioner. Det følger heraf, at en ”indberetning” anses for at være et sæt oplysninger, der indlæses i SIS II for at sætte de kompetente myndigheder i stand til at identificere en person eller genstand med henblik på at træffe en særlig foranstaltning. ”Supplerende oplysninger” er oplysninger, der ikke lagres i SIS II, men som er nødvendige i tilknytning til den særlige foranstaltning, mens ”uddybende oplysninger” er oplysninger, der har tilknytning til indberetninger, og som er nødvendige for, at de kompetente myndigheder kan træffe passende foranstaltninger. For så vidt angår ”behandling af personoplysninger”, ”behandling” og ”personoplysninger” henvises til definitionerne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Ud over de ovennævnte definitioner indeholder hovedforordningens artikel 3 yderligere definitioner. Det fremgår således, at ”tredjelandstatsborgere” skal forstås som personer, der ikke er EU-borgere i TEF artikel 17, stk. 1, ’s forstand, og som ikke nyder godt af retten til fri bevægelighed inden for Fællesskabet. Sidstnævnte kategori af personer defineres tillige, idet det fremgår, at ”personer, der nyder godt af retten til fri bevægelighed inden for Fællesskabet” omfatter EU-borgere i TEF artikel 17 stk. 1, ’s forstand og tredjelandstatsborgere, der er familiemedlemmer til en unionsborger, som udøver sin ret til fri bevægelighed, og som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område. Endelig omfatter kategorien de tredjelandstatsborgere og deres familiemedlemmer, uanset nationalitet, som i henhold til aftaler indgået mellem Fællesskabet og dets medlemsstater på den ene side og de tredjelande, hvori de er statsborgere, på den anden side er tillagt en ret til fri bevægelighed, der svarer til EU-borgeres.

I rådsafgørelsens og hovedforordningens artikel 4 beskrives først SIS II’s tekniske struktur. Det fremgår således, at SIS II består af en central database (”CS-SIS”), et eller to adgangspunkter for hver medlemsstat (”NI-SIS”) og en kommunikationsstruktur mellem CS-SIS og NI-SIS. Medlemsstaternes nationale systemer (”NS”) tilkobles SIS II via NI-SIS.

Dernæst beskrives i samme artikel SIS II's driftsmåde. Medlemsstaterne har således mulighed for at give deres kompetente myndigheder adgang til direkte søgning i SIS II eller i en kopi af oplysningerne i CS-SIS, der er tilgængelig i deres NS. Medlemsstaterne anvender endvidere kommunikationsinfrastrukturen mellem CS-SIS og NI-SIS til udveksling af supplerende oplysninger.

Af artikel 5 i rådsafgørelsen og hovedforordningen fremgår det, at udgifterne i forbindelse med driften og vedligeholdelsen af SIS II, der omfatter CS-SIS, NI-SIS og kommunikationsinfrastrukturen mellem disse dækkes af EU's budget, men s medlemsstaterne selv må afholde alle udgifter i forbindelse med udvikling, tilpasning og drift af deres respektive NS samt yderligere udgifter i forbindelse med eventuelle nationale kopier.

Medlemsstaternes ansvar

Det fremgår af artikel 6 i rådsafgørelsen og hovedforordningen, at medlemsstaterne er ansvarlige for drift og vedligeholdelse af deres NS og tilkoblingen til SIS II.

For så vidt angår nationale myndigheder med ansvar for SIS II, fremgår det af rådsafgørelsens og hovedforordningens artikel 7, at hver medlemsstat skal udpege et kontor, der skal sikre de kompetente myndigheders adgang til SIS II. Derudover skal medlemsstaterne udpege en myndighed ("Sirene-myndighed"), der sikrer udvekslingen af supplerende oplysninger som defineret i artikel 3. Sirene-myndigheden skal endvidere kontrollere kvaliteten af de oplysninger, der indlæses i SIS II, og skal med henblik herpå have adgang til oplysninger, der behandles i SIS II.

For så vidt angår udveksling af supplerende oplysninger som defineret i artikel 3, fremgår det af rådsafgørelsens og hovedforordningens artikel 8, at medlemsstaterne udveksler alle supplerende oplysninger gennem Sirene-myndighederne med det formål at konsultere og informere hinanden, når en indberetning indlæses i SIS II, når en søgning har ført til et positivt resultat, når den påkrævede foranstaltning ikke kan træffes eller i spørgsmål vedrørende kvaliteten af SIS II-oplysningerne og indberetningernes kompatibilitet og udøvelsen af retten til adgang til systemet. Mere detaljerede regler om udvekslingen af supplerende oplysninger vedtages i form af en håndbog ("Sirene-håndbogen") gennem en forskriftsprocedure som beskrevet i henholdsvis rådsafgørelsens artikel 61 og hovedforordningens artikel 35, stk. 3.

Det påhviler ifølge rådsafgørelsens og hovedforordningens artikel 9 medlemsstaterne at sikre, at deres NS er kompatibelt med SIS II og i den forbindelse overholde de procedurer og tekniske standarder, der er fastsat herfor via den rådgivningsprocedure, der er beskrevet i rådsafgørelsens artikel 60 og hovedforordningens artikel 35, stk. 2. Medlemsstater, der ønsker at benytte sig af nationale kopier af oplysningerne i CS-SIS, skal endvidere sikre, at oplysningerne i kopien altid er

identiske med oplysninger i CS-SIS, og at en søgning i kopien giver samme resultat som en søgning direkte i CS-SIS.

Ifølge artikel 10 i rådsafgørelsen og hovedforordningen pålægges medlemsstaterne endvidere en række forpligtelser vedrørende sikkerhed og fortrolighed omkring SIS II og oplysningerne heri. Således pålægges medlemsstaterne at forhindre uautoriseret adgang til installationer, hvor processer vedrørende NI-SIS og NS gennemføres, forhindre uautoriseret læsning, kopiering, ændring eller sletning af SIS II-oplysninger og oplysningsbærende medier, herunder i forbindelse med overførelse af oplysninger mellem NS og SIS II, sikre mulighed for efterfølgende at kontrollere og fastslå, hvilke oplysninger der er blevet registeret, af hvem og hvornår, forhindre uautoriseret behandling, ændring eller sletning af SIS II-oplysninger i NS, sikre begrænsningen af adgangen til SIS II-oplysninger i NS for autoriserede personer, så de kun har adgang til oplysninger, der hører ind under deres kompetenceområde, samt sikre mulighed for at kontrollere og fastslå, til hvilke myndigheder SIS II-oplysninger i NS kan fremsendes via datatransmissionsudstyr. Endelig skal medlemsstaterne selv overvåge effektiviteten af de nævnte sikkerhedsforanstaltninger. Tilsvarende sikkerhedsforanstaltninger gælder i forhold til behandling og udveksling af supplerende oplysninger.

For så vidt angår tavshedspligt fremgår det af artikel 10 i rådsafgørelsen og hovedforordningen, at alle personer og organer, der skal arbejde med SIS II-oplysninger og supplerende oplysninger, er underlagt tavshedspligt eller tilsvarende fortrolighedskrav, også efter fratrædelse af stillingen eller ophør af virksomheden.

Af rådsafgørelsens og hovedforordningens artikel 11 fremgår det, at hver medlemsstat er forpligtet til at foretage registrering af alle udvekslinger af oplysninger med SIS II og den yderligere behandling heraf med henblik på at kontrollere databehandlingens lovlighed og sikre NS's funktion, dataintegritet og datasikkerhed. Registreringsfilerne skal navnlig indeholde angivelse af dato, tid, oplysninger anvendt til søgningen, de overførte oplysninger samt navn på myndigheden og den person, der er ansvarlig for behandlingen af oplysningerne. Registreringsfilerne skal beskyttes mod uautoriseret adgang og slettes efter en periode på et år, hvis de ikke er nødvendige for kontrolprocedurer, der allerede er indledt. Med henblik på at opfylde formålet med registreringsfilerne skal medlemsstaternes kompetente myndigheder, særligt myndigheder med tilsynsansvar i forhold til databehandlingen i SIS II, have adgang til registreringsfilerne. Resultatet af medlemsstaternes kontrol skal videregives til Kommissionen med henblik på – i det omfang det er hensigtsmæssigt – at blive medtaget i den rapport om SIS II, der skal udarbejdes af Kommissionen og forelægges for Europa-Parlamentet og Rådet hvert andet år.

Kommissionens ansvar

Kommissionen er ifølge artikel 12 i rådsafgørelsen og hovedforordningen ansvarlig for den operationelle forvaltning af SIS II, dvs. alle de opgaver, der er nødvendige for, at SIS II kan fungere hele døgnet alle ugens dage, herunder navnlig vedligeholdelse og teknisk udvikling, der er nødvendig for, at SIS II kan fungere gnidningsløst.

Kommissionen er ifølge artikel 13 i rådsafgørelsen og hovedforordningen underlagt de samme krav om sikkerhed og fortrolighed som medlemsstaterne, dog med de fornødne tilpasninger.

For så vidt angår registrering af alle behandlingsprocesser på centralt plan er Kommissionen ifølge rådsafgørelsens og hovedforordningens artikel 14 underlagt lignende principper som medlemstaterne på nationalt niveau. De kompetente nationale myndigheder, herunder navnlig myndigheder med ansvar for tilsyn af i forhold til behandlingen af oplysninger, skal have adgang til registreringsfiler, der vedrører den pågældende medlemsstats behandling af oplysninger. Desuden skal Kommissionen have adgang til registreringsfilerne for at sikre, at systemet fungerer efter hensigten, og for at sikre dataintegritet og –sikkerhed. Endelig gives Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse adgang til registreringsfilerne med henblik på at kontrollere, at Kommissionens behandling af personoplysninger er lovlige.

Indberetninger vedrørende eftersøgte personer, der begæres anholdt med henblik på udlevering

Ifølge rådsafgørelsens artikel 15 kan der i SIS II på anmodning af den kompetente retsmyndighed optages indberetninger vedrørende personer, der begæres anholdt og udleveret på grundlag af en europæisk arrestordre eller personer, der i øvrigt begæres anholdt med henblik på udlevering.

Af rådsafgørelsens artikel 16 fremgår det, at den indberettende medlemsstat ud over indberetningen indlæser de oplysninger, der er nævnt i artikel 8, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne (herefter rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre) samt en kopi af originalen af den europæiske arrestordre. Medlemsstaten kan desuden vælge at indlæse en oversættelse af oplysningerne og/eller den originale arrestordre til et eller flere af EU's officielle sprog.

I rådsafgørelsens artikel 17 angives, hvilke uddybende oplysninger der obligatorisk skal indlægges i SIS II i forbindelse med indberetninger ifølge artikel 15. Det drejer sig bl.a. om oplysninger om den pågældende persons identitet og nationalitet, om den indberettende retsmyndighed, om den bagved liggende eksigible retsafgørelse, om den strafbare handling og omstændighederne omkring denne, om den relevante nationale lovgivning og den idømte straf eller strafferammen for den strafbare handling samt om eventuelle andre konsekvenser af den strafbare handling. Den

indberettende myndighed kan herudover vælge at indlæse en oversættelse af disse uddybende oplysninger til et eller flere af EU's officielle sprog.

Rådsafgørelsens artikel 18 indeholder en angivelse af de myndigheder, der har ret til adgang til indberetninger efter artikel 15 og til hvilket formål, de gives adgang. Det følger heraf, at politi- og grænsemyndigheder har ret til adgang med henblik på anholdelse, at nationale retsmyndigheder og offentlige anklagere har ret til adgang med henblik på straffesager, samt at Europol og Eurojust har ret til adgang i det omfang, det er nødvendigt for udførelsen af deres opgaver efter henholdsvis Europol-konventionen og Rådets afgørelse 2002/187/RIA af 28. februar 2002 om oprettelse af Eurojust (herefter rådsafgørelsen om Eurojust). Eurojust gives endvidere ret til adgang til de uddybende oplysninger nævnt i artikel 16 og 17 med henblik på udførelsen af sine opgaver efter rådsafgørelsen om Eurojust, mens nationale retsmyndigheder og anklagere gives ret til adgang til oplysningerne nævnt i artikel 16 med henblik på at gennemføre en europæisk arrestordre og oplysningerne nævnt i artikel 17 med henblik på udleveringsproceduren.

Af rådsafgørelsens artikel 19 fremgår det, at indberetninger efter artikel 15 og uddybende oplysninger efter artikel 16 og 17 som udgangspunkt bevares i SIS II, indtil den pågældende person er udleveret, hvis den bagved liggende arrestordre fortsat anses for gyldig efter den indberettende myndigheds nationale ret. Der vil dog – medmindre den indberettende medlemsstat beslutter at bevare oplysningerne – ske automatisk sletning af oplysningerne ifølge artikel 15, 16 og 17 efter en periode på 10 år.

Efter rådsafgørelsens artikel 45, der omtales nærmere nedenfor, har medlemsstaterne mulighed for at indsætte en påtegning på indberetninger, der er foretaget i henhold til bl.a. artikel 15, om, at den foranstaltning, der skal træffes på grundlag af indberetningen, ikke vil blive truffet på dens område, idet medlemsstaten finder, at indberetningen er uforenelig med dens nationale lov, internationale forpligtelser eller væsentlige nationale interesser. Det følger af rådsafgørelsens artikel 20, at den medlemsstat, der har indsat påtegningen, i stedet skal betragte en indberetning efter artikel 15 som en indberetning med henblik på at formidle den pågældende persons kendte opholdssted, samt at medlemsstaten mindst hver sjette måned skal tage beslutningen om at indsætte påtegningen op til fornyet overvejelse.

Yderligere særlige regler for påtegninger i tilknytning til indberetninger vedrørende personer med henblik på udlevering følger af rådsafgørelsens artikel 21, hvorefter påtegninger kun kan indsættes i tilknytning til artikel 15, hvis den kompetente retsmyndighed har givet tilladelse her til på grundlag af en klar og indlysende grund til ikke-fuldbyrdelse baseret på rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre, eller hvis den pågældende person er blevet midlertidigt løsladt efter anholdelse. En påtegning skal indsættes snarest muligt og så vidt muligt ikke senere end syv dage efter indberetningen i SIS II. Påtegningen slettes, når grundlaget for den ikke længere

eksisterer. De almindelige regler om sletning og genovervejelse af påtegninger, jf. rådsafgørelsens artikel 45, stk. 4 og 5, gælder ikke for påtegninger i tilknytning til indberetninger efter artikel 15.

Ifølge rådsafgørelsens artikel 22 har en indberetning til SIS II efter artikel 15 samme virkning for så vidt angår den foranstaltning, der skal foretages, som en europæisk arrestordre udstedt i overensstemmelse med artikel 9, stk. 3, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre.

Indberetninger vedrørende personer med henblik på beskyttelse eller forebyggelse af trusler

Det følger af rådsafgørelsens artikel 23, at medlemsstaterne foretager indberetninger til SIS II vedrørende savnede personer eller personer, som med henblik på deres egen beskyttelse eller for at forebygge trusler midlertidigt bør tages i varetægt på anmodning af den kompetente administrative eller retlige myndighed. Indberetninger foretages navnlig vedrørende savnede mindreårige og personer, der skal tvangsanbringes.

Det følger af rådsafgørelsens artikel 24, at politi- og grænsemyndigheder skal have ret til adgang til indberetninger i medfør af artikel 23 med henblik på at sætte den pågældende person under politibeskyttelse eller opspore en savnet person. Endvidere kan de nationale retsmyndigheder få adgang til disse indberetninger i forbindelse med udførelsen af deres opgaver.

Indberetninger efter rådsafgørelsens artikel 23 skal slettes, når den pågældende person er sat under politibeskyttelse, jf. rådsafgørelsens artikel 25. Dog slettes indberetningerne automatisk efter 10 år, medmindre den indberettende medlemsstat beslutter at indberetningen skal bevares under hensyn til formålet med indberetningen.

Det følger af rådsafgørelsens artikel 26, at myndighederne i den medlemsstat, hvor en person, der er genstand for en indberetning i medfør af artikel 23, er fundet, meddeler den indberettende stat, hvor den pågældende befinder sig ved hjælp af udveksling af supplerende oplysninger i overensstemmelse med de detaljerede regler herom i Sirene-håndbogen. Hvis en savnet person er myndig, må oplysninger om dennes opholdssted dog kun videregives med den pågældendes samtykke. De kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den savnede person er fundet, kan, i overensstemmelse med national ret, flytte den pågældende person til et sikkert sted for at forhindre vedkommende i at rejse videre.

Indberetninger vedrørende personer, der er eftersøgt med henblik på en retssag

På anmodning fra de kompetente myndigheder kan medlemsstaterne i de indberetninger de foretager i SIS II medtage oplysninger om vidner, personer, der er indstævnet for en national domstol som led i en straffesag på grund af handlinger, som de retsforfølges for, eller personer, der skal have forkyndt en strafferetlig dom eller tilsigelse til afsoning af en frihedsstraf med henblik på at fastslå deres opholdssted eller bopæl, jf. rådsafgørelsens artikel 27.

Om adgangen til indberetninger ifølge artikel 27 fremgår det af rådsafgørelsens artikel 28, at politi- og grænsemyndigheder har ret til adgang med henblik på at fastslå de pågældendes opholdssted eller bopæl, at de nationale retsmyndigheder kan få adgang, når det er nødvendigt for udførelsen af deres opgaver, samt at Eurojust har ret til adgang, når det er nødvendigt for udførelsen af Eurojusts opgaver efter rådsafgørelsen om Eurojust.

Det følger af rådsafgørelsens artikel 29, at indberetninger efter artikel 27 slettes, når den pågældende persons opholdssted eller bopæl er fundet, idet sletning dog foretages automatisk efter 10 år, medmindre den indberettende medlemsstat beslutter, at indberetningen skal bevares.

Medlemsstaten, hvor den pågældende person er fundet, underretter den indberettende medlemsstat ved hjælp af udveksling af supplerende oplysninger, jf. rådsafgørelsens artikel 30.

Indberetninger vedrørende personer og genstande med henblik på diskret overvågning eller særlig kontrol

Ifølge rådsafgørelsens artikel 31 kan medlemsstaterne med henblik på retsforfølgning og forebyggelse af trusler mod den offentlige sikkerhed foretage indberetninger i SIS II vedrørende personer eller motorkøretøjer, både, luftfartøjer, og containere med henblik på diskret overvågning eller særlig kontrol, når der foreligger konkrete indicier for, at den pågældende person har til hensigt at begå eller begår mange og meget alvorlige strafbare handlinger, eller når det ud fra en samlet vurdering af den pågældende person, navnlig under hensyn til tidligere begåede strafbare handlinger, må formodes, at vedkommende også i fremtiden vil begå særligt alvorlige strafbare handlinger.

Endvidere kan medlemsstaterne på anmodning fra de myndigheder, der har ansvaret for statens sikkerhed, foretage indberetning, når der foreligger klare indicier, der indikerer, at udveksling af oplysninger er nødvendige for at forebygge en alvorlig trussel fra den pågældendes side eller andre alvorlige trusler mod statens sikkerhed indadtil eller udadtil. Den indberettende medlemsstat informerer de øvrige medlemsstater herom ved udveksling af supplerende oplysninger.

I forbindelse med indberetninger med henblik på diskret overvågning følger det rådsafgørelsens artikel 32, at de kompetente nationale myndigheder, der udfører grænsekontrol eller anden politi-

og toldkontrol inden for landets grænser, som supplerende oplysninger kan indsamle og videregive en række nærmere angivne oplysninger til den indberettende myndighed i tilknytning til fundet af en person eller et motorkøretøj, der er genstand for en indberetning. Medlemsstaterne pålægges i den forbindelse at træffe de fornødne foranstaltninger for ikke at afsløre den diskrete overvågning.

For så vidt angår indberetninger med henblik på særlig kontrol efter artikel 31 fremgår det, at særlig kontrol af personer, motorkøretøjer, både, luftfartøjer, containere og genstande undersøges i overensstemmelse med national ret. Hvis national ret ikke hjemler særlig kontrol, erstattes denne automatisk i den medlemsstat med diskret overvågning.

Om adgangen til indberetninger i medfør af artikel 31 følger det af rådsafgørelsens artikel 33, at politi-, grænse- og toldmyndigheder skal have ret til adgang til disse med henblik på at foretage diskret overvågning eller særlig kontrol, at nationale retsmyndigheder kan få adgang i forbindelse med udførelsen af deres opgaver, og at Europol skal have ret til adgang, når det er nødvendigt for løsningen af dens opgaver i overensstemmelse med Europol-konventionen.

Ifølge rådsafgørelsens artikel 34 slettes indberetninger efter artikel 31 automatisk, medmindre den indberettende medlemsstat under hensyn til formålet med indberetningen har besluttet, at denne skal bevares i SIS II. Sletning sker efter 3 år for så vidt angår indberetninger om personer og 5 år for så vidt angår indberetninger om genstande.

Indberetninger vedrørende genstande, der skal beslaglægges eller anvendes som bevismateriale i straffesager

I medfør af rådsafgørelsens artikel 35 kan medlemsstaterne foretage indberetning af en række genstande med henblik på beslaglæggelse eller anvendelse som bevismateriale i straffesager. Det drejer sig om følgende genstande, der er stjålet, ulovligt handlet eller forsvundet: visse motorkøretøjer, både, luftfartøjer, visse trailere, campingvogne, industrielt udstyr, påhængsmotorer, containere, skydevåben, blankodokumenter, identifikationspapirer, registreringsattester, nummerplader, pengesedler, værdipapirer og betalingsmidler. Herudover kan indberetning ske vedrørende beskadigede identifikationspapirer, registreringsattester og nummerplader.

De tekniske regler for indlæsning af og adgang til indberetningerne fastsættes af Kommissionen efter en rådgivningsprocedure.

Hvis en søgning giver et positivt resultat, fremgår det af rådsafgørelsens artikel 36, at myndighederne i medlemsstaten, hvor genstanden er fundet, kontakter den indberettende medlemsstat med henblik på at nå til enighed om den foranstaltning, der skal træffes i overensstemmelse med nati-

onal ret i førstnævnte stat. Dette sker i form af udveksling af oplysninger, herunder personoplysninger.

Ifølge rådsafgørelsens artikel 37 svarer adgangen til indberetninger foretaget i medfør af artikel 35 til adgangen til indberetninger foretaget i medfør af artikel 31.

Indberetninger foretaget i medfør af artikel 35 slettes, når genstanden er beslaglagt, jf. rådsafgørelsens artikel 38. Medmindre den indberettende medlemsstat beslutter at bevare indberetningen bliver denne automatisk slettet efter 10 år, idet den dog allerede slettes efter tre år, hvis den indeholder personoplysninger.

Motorkøretøjsregistreringsmyndigheders adgang til oplysninger i SIS II

Ifølge artikel 1 i forordningen vedrørende motorkøretøjsregistreringsmyndigheder skal de tjenester i medlemsstaterne, der har ansvaret for udstedelse af registreringsattester for motorkøretøjer som nævnt i direktiv 1999/37/EF af 29. april 1999 om registreringsdokumenter for motorkøretøjer, have adgang til oplysningerne indberettet i SIS II i overensstemmelse med rådsafgørelsens artikel 35, stk. 1, litra a), b) og f), udelukkende med henblik på at kontrollere, om køretøjer, der ønskes registreret, er stjålet, ulovligt handlet eller forsvundet. Motorkøretøjsregistreringsmyndighederne vil dermed få adgang til oplysninger om visse motorkøretøjer, både luftfartøjer, visse trailere, campingvogne, industrielt udstyr, påhængsmotorer, containere, registreringsattester og nummerplader, der er stjalne, ulovligt handlede eller forsvundet. De vil endvidere få adgang til oplysninger om beskadigede registreringsattester og nummerplader.

Adgangen til oplysningerne er underlagt national lovgivning, idet det dog udtrykkeligt angives, at statslige tjenester skal have ret til direkte søgning i oplysningerne i SIS II. Derimod skal ikke-statslige tjenester kun have adgang til oplysningerne via en af de i rådsafgørelsens artikel 37 nævnte myndigheder, dvs. politi-, grænse- og toldmyndigheder samt de nationale retsmyndigheder. Herudover gives Europol ifølge rådsafgørelsens artikel 37 adgang til oplysningerne i indberetninger efter artikel 35. Myndighederne nævnt i rådsafgørelsens artikel 37 skal have adgang til direkte søgning i oplysningerne i SIS II og til at videregives disse oplysninger til de ikke-statslige tjenester. Medlemsstaterne skal sikre, at den ikke-statslige tjeneste og dens ansatte er forpligtet til at overholde eventuelle begrænsninger i brugen af de oversendte oplysninger.

Reglerne i rådsafgørelsens artikel 36 om udveksling af supplerende oplysninger i tilfælde af, at en søgning giver et positivt resultat, omfatter ikke motorkøretøjsregistreringsmyndighedernes søgninger. Eventuelle meddelelser fra motorkøretøjsregistreringsmyndighederne til politimyndighederne eller de retlige myndigheder som følge af, at en søgning har givet et positivt resultat, er underlagt national ret.

Indberetninger vedrørende tredjelandstatsborgere med henblik på at nægte dem indrejse

Det fremgår af hovedforordningens artikel 15, at medlemsstaterne foretager indberetning vedrørende tredjelandstatsborgere med henblik på indrejseforbud på medlemsstaternes område på grundlag af en beslutning truffet af de kompetente administrative eller retlige myndigheder, hvori det tidsrum, hvor de pågældende nægtes indrejse, fastsættes. Dette omfatter tilfælde, hvor en tredjelandstatsborgers tilstedeværelse på en medlemsstats område udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed i nogen af medlemsstaterne baseret på en individuel vurdering, herunder navnlig hvis den pågældende er blevet idømt frihedsstraf i mindst ét år som følge af en lovovertrædelse omfattet af artikel 2, stk. 2, i rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre (den såkaldte "positivliste"), eller hvis den pågældende er omfattet af en restriktiv foranstaltning med henblik på at forhindre indrejse eller gennemrejse i medlemsstaternes område, jf. TEU artikel 15. Det omfatter endvidere tilfælde, hvor en tredjelandstatsborger er omfattet af et forbud mod fornyet indrejse som følge af en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse i overensstemmelse med det kommende direktiv om tilbagesendelse.

Indberetning i medfør af hovedforordningens artikel 15 foretages i overensstemmelse med artikel 25, stk. 2, i Schengen-konventionen om konsultation i tilfælde, hvor den pågældende tredjelandstatsborger er i besiddelse af en opholdstilladelse udstedt af en af de øvrige medlemsstater, medmindre andet følger af bestemmelser, der er mere gunstige for tredjelandstatsborgere og fastsat i en række angivne fællesskabsretsakter.

Den pågældende tredjelandstatsborger har ret til prøvelse af en administrativ beslutning om at foretage en indberetning i SIS II – enten i form af en ret til at få sagen genbehandlet af den administrative myndighed eller til at påklage sagen til en retsmyndighed.

Det følger af hovedforordningens artikel 16, at kun en række nærmere angivne oplysninger skal medtages i indberetninger i medfør af artikel 15. Det drejer sig om: efternavn(e), fornavn(e), fødselsnavn, tidligere anvendte navne, eventuelle kaldenavne, fødselsdato, fødested, køn, fotografier, fingeraftryk, nationalitet, særlige fysiske kendetegn af objektiv og blivende karakter, den indberettende myndighed, en henvisning til beslutningen om indberetning samt en henvisning til alle andre indberetninger, der er behandlet i SIS II.

Beslutningen om indberetning skal ifølge bestemmelsen være en retlig eller administrativ beslutning baseret på en trussel mod den offentlige orden eller den interne sikkerhed, herunder eventuelt en beslutning om domfældelse eller en restriktiv foranstaltning truffet i overensstemmelse med TEU artikel 15, eller en afgørelse om tilbagesendelse og/eller udsendelse ledsaget af et forbud mod (forny) indrejse.

Det fremgår af bestemmelsen, at oplysningerne i SIS II kun må anvendes til at identificere en person med henblik på at opfylde hovedforordningens formål, dvs. nægtelse af indrejse på medlemsstaternes område.

De tekniske regler for indlæsning af og adgang til oplysninger indberettet efter artikel 15 fastsættes efter en forskriftsprocedure.

For så vidt angår adgangen til indberetninger i medfør af artikel 15 fremgår det af hovedforordningens artikel 17, at myndigheder med ansvar for grænsekontrollen ved medlemsstaternes ydre grænser samt visumudstedende myndigheder har ret til adgang med henblik på nægtelse af indrejse. Endvidere gives der adgang til indberetninger til de myndigheder, der er ansvarlige for udstedelse af opholdstilladelse med henblik på at afgøre, om der skal gives opholdstilladelse i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i Schengen-konventionens artikel 25, stk. 1, om udstedelse af opholdstilladelse til en tredjelandstatsborger på trods af en indberetning med henblik på nægtelse af indrejse.

Hvis en søgning giver et positivt resultat og den pågældende medlemsstat alligevel finder det nødvendigt at give den pågældende tredjelandstatsborger adgang til indrejse i medfør af Schengen-konventionens artikel 5, stk. 2, skal den påkrævede underretning herom ske i form af supplerende oplysninger. Den konsultationsprocedure, der er krævet i Schengen-konventionens artikel 25, stk. 1, gennemføres på samme måde.

Yderligere gives der i medfør af hovedforordningens artikel 18 adgang til visse indberetninger for henholdsvis de myndigheder, der er ansvarlige for gennemførelsen af det kommende direktiv om tilbagesendelse for at håndhæve en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, de myndigheder, der er ansvarlige for gennemførelsen af forordning nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne for at afgøre, om en asylansøger ulovligt har ophold sig i en anden medlemsstat, og endelig til de myndigheder, der er ansvarlige for gennemførelsen af direktiv 2004/83/EF og det kommende direktiv om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og ophævelse af flygtningestatus for at afgøre, om en tredjelandstatsborger udgør en trussel mod den offentlige orden eller den interne sikkerhed.

Det fremgår af hovedforordningens artikel 19, at de myndigheder, der er angivet i artikel 17 samt myndighederne, der er ansvarlige for gennemførelsen af det kommende direktiv om tilbagesendelse desuden har adgang til indberetninger om identitetspapirer, jf. rådsafgørelsens artikel 35,

stk. 1, litra d) og e), med henblik på at kontrollere, at tredjelandsstatsborgeres identitetspapirer ikke er stjålet, ulovligt handlet eller forsvundet.

Ifølge hovedforordningens artikel 20 må en indberetning ikke bevares længere end det tidsrum, hvor beslutningen om indrejseforbud gælder. Indberetninger vedrørende personer, der opnår statsborgerskab i en medlemsstat, eller som omfattes af fællesskabsreglerne om fri bevægelighed, skal slettes straks, når den indberettende medlemsstat får kendskab til den pågældendes nye status. Lovligheden af indberetningen skal endvidere kontrolleres, hvis den pågældende person bliver omfattet af bestemmelserne i de artikel 15, stk. 2, nævnte fællesskabsretsakter. En indberetning slettes automatisk efter fem år, medmindre den indberettende medlemsstat beslutter, at indberetningen skal bevares og betingelserne i artikel 15 fortsat er opfyldt.

Generelle regler for behandling af oplysninger

Af rådsafgørelsens artikel 39 følger det, at indberetninger i SIS II vedrørende personer i medfør af rådsafgørelsen kun må indeholde oplysninger om efternavn(e), fornavn(e), fødselsnavn, tidligere anvendte navne, eventuelle kaldenavne, fødselsdato, fødested, køn, fotografier, fingeraftryk, nationalitet, særlige fysiske kendetegn af objektiv og blivende karakter, om den pågældende er bevæbnet, voldelig eller undsluppet, indberetningsgrunden, den indberettende myndighed, foranstaltningen, der skal træffes, den strafbare handlings art i tilfælde af indberetning med henblik på anholdelse, henvisning til andre indberetninger, der er behandlet i SIS II.

Oplysningerne må kun anvendes i overensstemmelse med rådsafgørelsen til identifikation af en person med henblik på en særlig foranstaltning, der skal træffes.

De tekniske regler for indlæsning af og adgang til oplysningerne fastsættes af Kommissionen efter en forskriftsprocedure

Rådsafgørelsens artikel 40 og hovedforordningens artikel 21 indeholder de nærmere regler for behandling af SIS II-oplysninger. Det fremgår således af begge bestemmelser, at oplysninger, der indlæses i SIS II i overensstemmelse med rådsafgørelsen og hovedforordningen kun må behandles med de formål og af de kompetente nationale myndigheder, medlemsstaterne har angivet, i overensstemmelse med henholdsvis rådsafgørelsen og hovedforordningen. En særlig undtagelse fra denne regel gælder dog for motorkøretøjsregistreringsmyndigheders adgang til visse oplysninger indberettet i SIS II efter rådsafgørelsens artikel 35, se ovenfor. Det følger endvidere, at der kun må gives adgang til SIS II-oplysninger inden for rammerne af den nationale myndigheds beføjelser og til behørigt autoriseret personale. Endelig følger det af bestemmelsen, at medlemmerne staterne fører og sender Kommissionen en ajourført liste over de nationale myndigheder, der er autoriseret til at behandle SIS II-oplysninger. For hver myndighed skal det præciseres, hvilken

kategori af oplysninger myndigheden må behandle, til hvilket formål, og hvem der skal betragtes som registeransvarlig. Kommissionen skal herefter videresende listen til Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse og sørge for offentliggørelse af listen i EU-Tidende.

Særligt for så vidt angår rådsafgørelsen, fremgår det af dennes artikel 40, at en medlemsstat kun kan ændre en indberetnings kategori, hvis det er nødvendigt for at forhindre en umiddelbart forestående alvorlig trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, eller af alvorlige årsager, der vedrører den nationale sikkerhed eller med henblik på at forhindre en alvorlig strafbar handling. En indberetning, der således har skiftet kategori, anses for at være en ny indberetning foretaget af den medlemsstat, der har anmodet om ændringen. Med henblik på ændringen skal der indhentes en forhåndstilladelse fra den oprindeligt indberettende medlemsstat ved hjælp af udveksling af supplerende oplysninger.

Af rådsafgørelsens artikel 41 og hovedforordningens artikel 22 fremgår det, at en medlemsstat, der har direkte adgang til SIS II uden anvendelse af en national kopi af oplysningerne i CI-SIS, kan tilføje et referencenummer til sine egne indberetninger med henblik på at kunne finde frem til nationale oplysninger, der er knyttet til den pågældende indberetning. Kun den indberettende stat har adgang til referencenummeret.

For så vidt angår kopi af SIS II-oplysninger ud over den nationale kopi, der er omtalt i artikel 4, stk. 3, følger det af rådsafgørelsens artikel 42 og hovedforordningens artikel 23, at oplysninger, der behandles i SIS II, kun må kopieres til tekniske formål og forudsat at denne kopiering er nødvendig for at de kompetente nationale myndigheder kan få adgang til oplysningerne i overensstemmelse med rådsafgørelsen og hovedforordningen. Oplysninger indlæst i SIS II af en anden medlemsstat må ikke kopieres ind i medlemsstatens nationale dataarkiver, idet en medlemsstat dog gerne må opbevare SIS II-oplysninger i nationale arkiver, hvis der på den pågældende medlemsstats territorium er truffet foranstaltninger i tilknytning til oplysningerne. Disse oplysninger bevares i nationale arkiver i højst tre år, medmindre national ret angiver et længere tidsrum. Bestemmelsen påvirker ikke en medlemsstats ret til at opbevare oplysninger i egne arkiver, der er anvendt i en indberetning foretaget i SIS II af medlemsstaten selv.

For så vidt angår kvaliteten af de oplysninger, der behandles i SIS II, og kompatibiliteten af indberetningerne er dette reguleret i rådsafgørelsens artikel 43 og hovedforordningens artikel 24. Det fremgår heraf, at den medlemsstat, der indlæser oplysninger i SIS II, har ansvaret for at sikre, at disse oplysninger behandles lovligt, og navnlig at de er præcise og ajourførte. Kun den medlemsstat, der har indlæst oplysninger i SIS II, kan ændre, foretage tilføjelser til, rette eller slette dem. Hvis en medlemsstat, der ikke har indlæst oplysningerne i SIS II, har beviser, der peger i retning af, at oplysningerne er ukorrekte eller behandlet ulovligt i SIS II, skal den ved hjælp af udveksling af supplerende oplysninger underrette den indberettende medlemsstat herom,

hvorefter den indberettende medlemsstat er forpligtet til at kontrollere og om nødvendigt ændre, foretage tilføjelser til, rette eller slette oplysningerne. Sagen kan forelægges Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse som mægler, hvis de involverede medlemsstater ikke kan nå til enighed om at rette oplysningerne inden to måneder. Med henblik på at kunne sondre mellem flere indberetninger vedrørende personer med samme kendetegn udveksler medlemsstaterne supplerende oplysninger.

Der kan foretages flere indberetninger vedrørende samme person i SIS II, hvis indberetningerne er kompatible. Når en person allerede er omfattet af en indberetning i SIS II, skal en medlemsstat, der vil foretage en ny indberetning vedrørende samme person, ved hjælp af udveksling af supplerende oplysninger nå til enighed herom med den oprindelige indberettende medlemsstat. Nærmere regler for forskellige indberetningers kompatibilitet og prioritering fastlægges ved en forskriftsprocedure.

Oplysningerne i SIS II skal revideres mindst én gang årligt af den medlemsstat, der har indlæst dem.

Med henblik på at mindske forvekslingsrisikoen mellem personer omfattet af en indberetning og personer, hvis identitet er blevet misbrugt, fremgår det af rådsafgørelsens artikel 44 og hovedforordningens artikel 25, at medlemsstaterne skal tilføje uddybende oplysninger vedrørende sidstnævnte i indberetningen, hvis den pågældende giver samtykke hertil. De uddybende oplysninger må udelukkende anvendes til at sondre mellem de nævnte personer eller til at give den person, hvis identitet er blevet misbrugt, mulighed for at bevise sin identitet. Som uddybende oplysninger efter denne bestemmelse må kun efternavn(e), fornavn(e), eventuelle kaldenavne, fødselsdato, fødested, køn, fotografier, fingeraftryk, særlige fysiske kendetegn af objektiv og blivende karakter, nationalitet og identitetsdokumenters nummer og udstedelsesdato angives. De uddybende oplysninger efter denne bestemmelse skal slettes samtidig med indberetningen eller tidligere, hvis den person, hvis identitet er blevet misbrugt, anmoder herom. Adgangen til de uddybende oplysninger er begrænset til de myndigheder, der har adgang til den pågældende indberetning, og kun med henblik på at undgå fejlagtig identifikation. De tekniske regler, der skal udarbejdes af Kommissionen efter en forskriftsprocedure for så vidt angår adgang til og indlæsning af oplysninger vedrørende personer i SIS II, jf. rådsafgørelsens artikel 39, stk. 3, og hovedforordningens artikel 16, stk. 3, gælder også for de uddybende oplysninger efter denne bestemmelse.

For så vidt angår indberetninger, der er foretaget efter rådsafgørelsens artikel 15 (indberetning af eftersøgte personer, der begæres anholdt med henblik på udlevering), 23 (indberetning af personer med henblik på beskyttelse eller forebyggelse af trusler) og 31 (indberetninger vedrørende personer og genstande med henblik på diskret overvågning eller særlig kontrol) kan en medlems-

stat indsætte påtegning om, at den påkrævede foranstaltning ikke vil blive truffet på den pågældende medlemsstats område. Der kan ikke indsættes påtegninger i tilknytning til andre kategorier af indberetninger i SIS II. En påtegning kan sættes på en indberetning, hvis medlemsstaten finder, at indberetningen er uforenelig med national ret, internationale forpligtelser eller væsentlige nationale interesser. Med henblik på at gøre medlemsstaterne i stand til at foretage denne vurdering sendes via SIS II automatisk besked om nye indberetninger, der er foretaget efter rådsafgørelsens artikel 15, og om de supplerende oplysninger efter artikel 16 og 17. Endvidere forpligtes en medlemsstat, der foretager en indberetning efter rådsafgørelsens artikel 23 og 31, til at informere de øvrige medlemsstater herom ved hjælp af udveksling af supplerende oplysninger. Hvis en medlemsstat ønsker at indsætte en påtegning kontakter den ved hjælp af udveksling af supplerende oplysninger den indberettende stat, der kan vælge at slette indberetningen. Hvis indberetningen bevares gælder den uanfægtet i de medlemsstater, der ikke har indsat en påtegning. Påtegningen slettes senest en måned efter indsættelsen, medmindre medlemsstaten af retlige årsager eller særlige praktiske hensyn afviser at slette påtegningen. Hvis den indberettende medlemsstat i særligt hastende og alvorlige tilfælde anmoder om, at foranstaltningerne træffes, skal medlemsstaten, der har indsat en påtegning og skal træffe foranstaltningerne, undersøge, om påtegningen kan slettes og herefter tage de nødvendige skridt til at træffe foranstaltningerne øjeblikkeligt. Proceduren og de tekniske regler for at indsætte og ajourføre påtegninger træffes efter en rådgivningsprocedure.

En medlemsstat kan ifølge rådsafgørelsens artikel 46 og hovedforordningens artikel 26 sammenkoble to eller flere indberetninger, den selv foretager i SIS II i overensstemmelse med national lovgivning. Virkningen af sammenkoblingen er, at skabe en forbindelse mellem de pågældende indberetninger. Derimod påvirker sammenkoblingen ikke de foranstaltninger, der skal træffes på grundlag af hver enkelt indberetning eller det tidsrum, hvori indberetningerne bevares, ligesom den ikke påvirker retten til adgang til SIS II. Myndigheder, der ikke har ret til adgang til bestemte kategorier af indberetninger har ikke adgang til sammenkoblingen af disse kategorier. En medlemsstat har endvidere mulighed for at tage de nødvendige skridt for at sikre, at der ikke er adgang til de sammenkoblede indberetninger fra dens område, hvis medlemsstaten finder, at det er i strid med dens nationale ret eller internationale forpligtelser at sammenkoble indberetninger. De tekniske regler for sammenkobling af indberetninger fastlægges efter en rådgivningsprocedure for så vidt angår rådsafgørelsen og en forskriftsprocedure for så vidt angår hovedforordningen.

For så vidt angår de supplerende oplysninger, der udveksles med en anden medlemsstat i tilknytning til en indberetning, fremgår det af rådsafgørelsens artikel 47 og hovedforordningens artikel 27, at disse kun må anvendes til det formål, hvortil de fremsendes. De bevares kun i nationale arkiver, så længe den indberetning, de vedrører, bevares i SIS II. Medlemsstaterne kan om nødvendigt bevare oplysningerne i nationale arkiver længere med henblik på at opnå det mål, hvortil de blev fremsendt, men de skal dog senest slettes et år efter sletningen af indberetningen i SIS II.

Supplerende oplysninger kan bevares i nationale arkiver i op til tre år, hvis der er truffet foranstaltninger i den pågældende medlemsstat i tilknytning til den indberetning, de vedrører, eller endnu længere hvis der i national ret findes hjemmel til dette.

Særligt for så vidt angår indberetninger vedrørende tredjelandstatsborgere med henblik på at nægte dem indrejse, fremgår det af hovedforordningens artikel 27, at medlemsstaterne bevarer en kopi af de beslutninger om indberetning, der er beskrevet i artikel 16, stk. 1, litra i), til støtte for udvekslingen af supplerende oplysninger.

Ifølge rådsafgørelsens artikel 48 må personoplysninger, der er behandlet i SIS II i medfør af rådsafgørelsen ikke videregives eller stilles til rådighed for et tredjeland eller en international organisation, medmindre dette er udtrykkeligt hjemlet i EU-retten, eller medmindre det sker inden for rammerne af en EU-aftale om politimæssigt og retligt samarbejde, der garanterer et passende beskyttelsesniveau for de overførte personoplysninger, og med den indberettende medlemsstats samtykke.

Beskyttelse af personoplysninger

Særligt for så vidt angår personoplysninger, der behandles i medfør af rådsafgørelsen, fremgår det af rådsafgørelsens artikel 49, at oplysningerne er beskyttet i overensstemmelse med den europæiske konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger og efterfølgende ændringer heraf.

En person, hvis personoplysninger vil blive behandlet i SIS II efter reglerne i rådsafgørelsen, skal ifølge artikel 50 i rådsafgørelsen på anmodning informeres om den registeransvarlige og dennes eventuelle repræsentants identitet, formålene med behandlingen af personoplysningerne i SIS II, de potentielle modtagere af personoplysningerne, begrundelsen for at foretage en indberetning i SIS II samt retten til at få indsigt i og foretage berigtigelse af den pågældendes personoplysninger. Videregivelse kan dog nægtes til en fysisk person, hvis videregivelsen kan skade udførelsen af en retlig opgave i forbindelse med de oplysninger, der blev indlæst i SIS II, eller for at beskytte den pågældendes eller tredjemands rettigheder og friheder. Oplysninger må aldrig videregives i et tidsrum, hvor der foretages diskret overvågning som følge af en indberetning.

En person, hvis personoplysninger vil blive behandlet i SIS II efter reglerne i hovedforordningen med henblik på at nægte denne indrejse, skal – uden at anmodning er nødvendig – ifølge hovedforordningens artikel 28 informeres i samme omfang som angivet i rådsafgørelsens artikel 50. Der findes ikke som i rådsafgørelsen mulighed for nægtelse af videregivelse af oplysninger.

Det fremgår af artikel 51 i rådsafgørelsen og artikel 29 i hovedforordningen, at enkeltpersoners ret til at få adgang til og opnå ændring eller sletning af deres personoplysninger, der behandles i SIS II, skal udøves i overensstemmelse med national ret i medlemsstaten, hvor retten påberåbes. Hvis retten påberåbes i en anden medlemsstat end den indberettende medlemsstat, skal denne anden medlemsstat videreformidle oplysningerne til personen efter at have givet den indberettende medlemsstat lejlighed til at udtale sig gennem udveksling af supplerende oplysninger. Personoplysninger skal videreformidles til den pågældende person hurtigst muligt og aldrig senere end 60 dage efter anmodningen om adgang. Den pågældende person skal hurtigst muligt informeres om udfaldet af en anmodning om ændring eller sletning af personoplysninger og aldrig senere end seks måneder efter anmodningen.

Særligt for så vidt angår personoplysninger, der behandles i SIS II efter reglerne i rådsafgørelsen, gælder der ifølge rådsafgørelsens artikel 51 en adgang til nægtelse af videregivelse af personoplysninger, svarende til den, der findes i rådsafgørelsens artikel 50. Nægtelsesadgangen omfatter ikke anmodninger om ændring eller sletning af personoplysninger.

For så vidt angår klageadgangen følger det af rådsafgørelsens artikel 52 og hovedforordningens artikel 30, at enhver, der befinder sig på en medlemsstats område, har ret til at indbringe en sag for eller klage til retten i den medlemsstat, hvis den pågældende nægtes ret til at få adgang til eller ret til at ændre eller slette data vedrørende den pågældende eller ret til at opnå oplysninger eller erstatning i forbindelse med en behandling af den pågældendes personoplysninger, der er i strid med retsgrundlaget for henholdsvis rådsafgørelsen og hovedforordningen.

For så vidt angår rådsafgørelsen fremgår det af dennes artikel 53, at hver medlemsstat skal sikre, at en uafhængig myndighed kontrollerer, at behandlingen på dens område af personoplysninger i SIS II, herunder udvekslingen og den videre behandling af supplerende oplysninger, er lovlig. Enhver fysisk person har i overensstemmelse med national ret ret til at anmode tilsynsmyndigheden om at kontrollere, at behandlingen af personoplysninger i SIS II vedrørende den pågældende er lovlig. Hvis oplysningerne er indlæst af en anden medlemsstat, skal kontrollen udføres i tæt samarbejde med denne anden medlemsstats tilsynsmyndighed. For så vidt angår Europol og Eurojust pålægges tilsynsmyndighederne etableret i tilknytning til disse to organer at sikre, at Europol og Eurojusts adgang til og eventuelle videre behandling af SIS II-personoplysninger er lovlig. Kommissionens behandling af SIS II-oplysninger kontrolleres af Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse. De nævnte tilsynsmyndigheder pålægges at samarbejde indbyrdes, og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse indkalder mindst én gang årligt til et møde med dette formål.

For så vidt angår behandling af personoplysninger efter reglerne i hovedforordningen fremgår det af hovedforordningens artikel 31, at den tilsynsmyndighed, der er udpeget i medfør af direk-

tiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, uafhængigt kontrollerer, at behandlingen af SIS II-personoplysninger på dens område, herunder udvekslingen og den videre behandling af supplerende oplysninger, er lovlig. Kommissionens behandling af SIS II-oplysninger kontrolleres også her af Den Tilsynsførende for Databeskyttelse ligesom forpligtelsen til indbyrdes samarbejde mellem de involverede tilsynsmyndigheder også svarer til rådsafgørelsens bestemmelser herom.

Erstatningsansvar og sanktioner

Det fremgår af rådsafgørelsens artikel 54 og hovedforordningens artikel 32, at hver medlemsstat er ansvarlig for eventuelle skader, der påføres en enkeltperson som følge af den pågældende medlemsstats uautoriserede eller ukorrekte behandling af oplysninger, der er sendt via SIS II eller Sirene-myndighederne. Som udgangspunkt påhviler det den indberettende medlemsstat at refundere erstatningsbeløbet til den anmodede medlemsstat, medmindre erstatningsansvaret skyldes den anmodede medlemsstats anvendelse af oplysningerne i strid med henholdsvis rådsafgørelsen og hovedforordningen. Medlemsstaterne er tillige ansvarlige for eventuelle skader forårsaget på SIS II som følge af manglende overholdelse af deres forpligtelser, medmindre Kommissionen eller en anden/andre medlemsstat(er) ikke har truffet rimelige foranstaltninger for at undgå eller begrænse skaden.

For så vidt angår sanktioner fremgår det af rådsafgørelsens artikel 55 og hovedforordningens artikel 33, at medlemsstaterne sikrer, at behandlingen af SIS II-oplysninger eller supplerende oplysninger i strid med henholdsvis rådsafgørelsen og hovedforordningen straffes med sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen, og virker afskrækkende i overensstemmelse med national ret.

Europols og Eurojusts adgang til SIS II.

Europols og Eurojusts adgang til SIS er begrænset til visse oplysninger indberettet i medfør af rådsafgørelsen, mens de ikke har adgang til oplysninger indberettet i medfør af hovedforordningen.

Det fremgår af rådsafgørelsens artikel 56, at Europol og Eurojust hver udpeger et eller to SIS II-adgangspunkter.

For så vidt angår Europols adgang fremgår det af rådsafgørelsens artikel 57, at Europol informerer den indberettende medlemsstat via den nationale Europol-enhed, hvis Europol finder en indberetning, der er af interesse for Europol. Europol må kun gøre brug af SIS II-oplysninger, her-

under ved videregivelse til tredjelande og -organer, med den indberettende medlemsstats samtykke. Hvis den indberettende medlemsstat giver sit samtykke, behandles SIS II-oplysningerne i overensstemmelse med Europol-konventionen. Europol vedtager og anvender sikkerheds- og fortrolighedsbestemmelser svarende til bestemmelserne herom i rådsafgørelsens artikel 10. Europol skal foretage registrering af sin adgang til SIS II og den videre behandling af SIS II-oplysninger i overensstemmelse med rådsafgørelsens artikel 11. Europol må ikke forbinde dele af SIS II eller overføre oplysninger fra SIS II, som Europol har adgang til, til noget computersystem til behandling af oplysninger, der benyttes af eller hos Europol. Europol må endvidere ikke downloade eller på anden måde kopiere nogen del af SIS II. Europol kan anmode den indberettende medlemsstat om supplerende oplysninger eller de uddybende oplysninger nævnt i artikel 16 og 17 i rådsafgørelsen via medlemsstatens Europol-enhed.

For Eurojusts adgang til SIS II gælder regler svarende til reglerne for Euopols adgang, jf. rådsafgørelsens artikel 58. Eurojust kan dog ikke anmode om de uddybende oplysninger nævnt i artikel 16 og 17 i rådsafgørelsen og adgangen til SIS II-oplysninger er endvidere begrænset til nationale medlemmer og deres assistenter og omfatter ikke Eurojust-personale.

Afsluttende bestemmelser

Det fremgår af rådsafgørelsens artikel 59 og hovedforordningens artikel 34, at Kommissionen skal sørge for oprettelsen af systemer til kontrol af, hvordan SIS II fungerer set i forhold til de mål, der er fastlagt for resultater, omkostningseffektivitet og tjenestens kvalitet. Kommissionen gives adgang til de nødvendige oplysninger vedrørende behandlingsprocesserne i SIS II med henblik på den tekniske vedligeholdelse, rapportering og statistik. Kommissionen skal hvert andet år forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om SIS II-aktiviteterne og den bi- og multilaterale udveksling af supplerende oplysninger mellem medlemsstaterne. Kommissionen skal endvidere hvert fjerde år aflevere en overordnet evalueringsrapport vedrørende SIS II og den bi- og multilaterale udveksling af supplerende oplysninger til Europa-Parlamentet og Rådet. Rapporten skal bl.a. indeholde en vurdering af de opnåede resultater i forhold til målsætningen med SIS II og af, hvorvidt de grundlæggende principper fortsat kan anses for gyldige. Medlemsstaterne skal sende de oplysninger, der er nødvendige for, at Kommissionen kan udarbejde de nævnte rapporter.

Rådsafgørelsens artikel 60 beskriver en procedure, hvor Kommissionens bistås af et rådgivende udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand. Proceduren svarer i hovedtræk til den procedure, der angives i artikel 3 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen, og hvortil der henvises i hovedforordningens artikel 35, stk. 2.

Rådsafgørelsens artikel 61 beskriver en procedure, hvor Kommissionen bistås af et forskriftsudvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand. Proceduren svarer i hovedtræk til den procedure, der angives i artikel 5 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen og hvortil der henvises i hovedforordningens artikel 35, stk. 3.

Rådsafgørelsens artikel 62 beskriver de ændringer, der foretages i Schengen-konventionen som følge af rådsafgørelsen. Det fremgår heraf, at rådsafgørelsen i forhold, der falder inden for TEU's anvendelsesområde, erstatter Schengen-konventionens artikel 92-119 med undtagelse af artikel 102a. Herudover erstatter rådsafgørelsen en række angivne bestemmelser i Schengen-reglerne, der gennemfører de ovennævnte konventionsbestemmelser. I forhold, der er omfattet af TEU, skal henvisninger til de således erstattede bestemmelser for fremtiden læses som henvisninger til de nye bestemmelser i overensstemmelse med den sammenligningstabel, der udgør et bilag til rådsafgørelsen.

Hovedforordningens artikel 36 beskriver tilsvarende de ændringer, der foretages i Schengen-konventionen som følge af hovedforordningen. Det fremgår heraf, at hovedforordningen i forhold, der falder inden for TEF's anvendelsesområde, erstatter Schengen-konventionens artikel 92-119 med undtagelse af artikel 102a. Herudover erstatter hovedforordningen en række angivne bestemmelser i Schengen-reglerne, der gennemfører de ovennævnte konventionsbestemmelser. I forhold, der er omfattet af TEF, skal henvisninger til de således erstattede bestemmelser for fremtiden læses som henvisninger til de nye bestemmelser i overensstemmelse med den sammenligningstabel, der udgør et bilag til hovedforordningen.

Ifølge artikel 2 i forordningen vedrørende motorkøretøjsregistreringsmyndigheder træder denne i stedet for Schengen-konventionens artikel 102a.

Af rådsafgørelsens artikel 63 fremgår det, at Rådets afgørelse 2004/201/RIA af 19. februar 2004 om proceduren for ændring af Sirene-håndbogen ophæves, ligesom det fremgår af hovedforordningens artikel 37, at Rådets forordning nr. 378/2004 af 19. februar 2004 om proceduren for ændring af Sirene-håndbogen ophæves.

Det fremgår af artikel 64 i rådsafgørelsen sammenholdt med artikel 38 i hovedforordningen, at bestemmelserne i Schengen-konventionens artikel 94 – 101 fortsat finder anvendelse på indberetninger, der er foretaget i SIS og overført til SIS II samt på indberetninger, der er foretaget direkte i SIS II inden en dato, der fastsættes i medfør af rådsafgørelsens artikel 65, stk. 3, og hovedforordningens artikel 39, stk. 3. Et år efter denne dato ophører Schengen-konventionens be-

stemmelser dog med finde anvendelse på disse indberetninger, og de slettes automatisk fra SIS II, medmindre medlemsstaterne på ny har foretaget indberetningerne i overensstemmelse med de nye regler i rådsafgørelsen og hovedforordningen.

Det fremgår endvidere, at de beløb, der på den dato, der fastsættes efter rådsafgørelsens artikel 65, stk. 2, og hovedforordningens artikel 39, stk. 2, rester på det budget, som er godkendt i overensstemmelse med artikel 119 i Schengen-konventionen, tilbagebetales til medlemsstaterne på grundlag af fordelingsnøglen for medlemsstaternes bidrag.

Rådsafgørelsens artikel 65, hovedforordningens artikel 39 og forordningen vedrørende motorkøretøjsregistreringsmyndigheders artikel 2 indeholder bestemmelser om ikrafttrædelse og anvendelse af de tre retsakter.

Alle tre retsakter træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i EU-Tidende.

Rådsafgørelsen og hovedforordningen angiver at finde anvendelse fra den dato, der fastsættes af Kommissionen efter de nærmere regler herom.

Det fremgår således af Rådsafgørelsen, at den dato, hvorfra artikel 1 – 14 og artikel 40 – 64 med undtagelse af artikel 41, 44, 45 og 46 skal finde anvendelse, fastsættes af Kommissionen, efter at de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger er vedtaget, Kommissionen har truffet de nødvendige tekniske foranstaltninger, der gør det muligt at koble SIS II til medlemsstaterne, og alle medlemsstater har meddelt Kommissionen, at de har truffet de nødvendige tekniske og retlige foranstaltninger for at behandle SIS II-oplysninger og udveksle supplerende oplysninger i overensstemmelse med rådsafgørelsens bestemmelser. Kommissionen offentliggør anvendelsesdatoen i EU-Tidende.

Det fremgår endvidere af rådsafgørelsen, at den dato, hvorfra artikel 15 – 59 og artikel 41, 44, 45 og 46 skal finde anvendelse, fastsættes af Kommissionen, efter at de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger er blevet vedtaget, og alle medlemsstater har meddelt Kommissionen, at de har truffet de nødvendige tekniske og retlige foranstaltninger for at behandle SIS II-oplysninger og udveksle supplerende oplysninger i overensstemmelse med rådsafgørelsens bestemmelser. Kommissionen offentliggør ligeledes denne anvendelsesdato i EU-Tidende. Det bemærkes endvidere, at denne dato tillige udgør anvendelsesdatoen for forordningen vedrørende motorkøretøjsregistreringsmyndigheder, jf. dennes artikel 2.

Det fremgår af hovedforordningen, at den dato, hvorfra artikel 1 – 14 og artikel 21 – 38 med undtagelse af artikel 22, 25 og 26 skal finde anvendelse, fastsættes af Kommissionen, efter at de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger er vedtaget, Kommissionen har truffet de nødvendi-

ge tekniske foranstaltninger, der gør det muligt at koble SIS II til medlemsstaterne, og alle medlemsstater har meddelt Kommissionen, at de har truffet de nødvendige tekniske og retlige foranstaltninger for at behandle SIS II-data og udveksle supplerende oplysninger i overensstemmelse med hovedforordningens bestemmelser. Kommissionen offentliggør anvendelsesdatoen i EU-Tidende.

Det fremgår endvidere af hovedforordningen, at den dato, hvorfra artikel 15 – 20 og artikel 22, 25 og 26 skal finde anvendelse, fastsættes af Kommissionen, efter at de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger er vedtaget, og alle medlemsstater har meddelt Kommissionen, at de har truffet de nødvendige tekniske og retlige foranstaltninger for at behandle SIS II-oplysninger og udveksle supplerende oplysninger i overensstemmelse med bestemmelserne i hovedforordningen. Kommissionen offentliggør også denne anvendelsesdato i EU-Tidende.

3. Gældende dansk ret

Danmarks anvendelse af Schengen-reglerne, herunder reglerne om det eksisterende SIS, er gennemført ved lov nr. 418 af 10. juni 1997 om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen som ændret ved lov nr. 227 af 2. april 2003 og lov nr. 448 af 9. juni 2004.

Det fremgår således af lovens § 2, stk. 1, at bestemmelserne i konventionens afsnit IV (Schengen-informationssystemet) gælder her i landet.

Visse ændringer af SIS er gennemført med Rådets afgørelse 2005/211/RIA af 24. februar 2005 og Rådets forordning nr. 871/2004 af 29. april 2004 om indførelse af nye funktioner i Schengen-informationssystemet, herunder i forbindelse med terrorismebekæmpelse. Ændringerne er gennemført i dansk ret ved lov nr. 448 af 9. juni 2004 om ændring af lov om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen. Ændringslovens § 1, nr. 2, om ændring af hovedlovens § 2, stk. 1, er delvist sat i kraft fra henholdsvis den 13. juni 2005 og den 11. september 2005 ved bekendtgørelse nr. 450 af 31. maj 2005 om ikrafttræden af § 1, nr. 2, i lov om ændring af lov om Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen.

Ændringer af Schengen-konventionens afsnit IV vil endvidere ske ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1160/2005 af 6. juli 2005 om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med hensyn til adgang til Schengen-informationssystemet for de tjenester i medlemsstaterne, der har ansvaret for udstedelse af registreringsattester for motorkøretøjer. Forordningen træder i kraft 11. august 2005, men finder dog først anvendelse fra 11. januar 2006. Forordningen gælder umiddelbart i medlemsstaterne.

De nærmere regler om SIS findes i Schengen-konventionens artikel 92 – 119. De foreslåede regler om SIS II bygger i vidt omfang på Schengen-konventionens eksisterende regler om SIS. I det følgende vil de væsentligste ændringer blive omtalt.

I forbindelse med SIS II foreslås det, at udgifterne til den centrale del af systemet dækkes via EU-budgettet, mens betalingerne til det centrale system hidtil er blevet dækket via medlemsstatsbidrag, jf. konventionens artikel 92, stk. 3, sammenholdt med artikel 119.

Efter forslagene overlades ansvaret for den operationelle forvaltning af SIS II til Kommissionen. Hidtil har denne opgave ligget hos medlemsstaterne og Rådet, jf. konventionens artikel 92.

For så vidt angår indberetninger vedrørende personer følger det af konventionens artikel 94, stk. 3, at det ikke hidtil har været muligt at indberette oplysninger i form af fingeraftryk og fotografier vedrørende personer i SIS.

I medfør af konventionens artikel 96 kan nationale indberetninger vedrørende uønskede udlændinge foretages i det eksisterende SIS på grundlag af afgørelser truffet af de kompetente administrative eller retlige myndigheder i de enkelte medlemsstater. Disse afgørelser kan bygge på, at den pågældende udlændings tilstedeværelse i landet formodes at udgøre en trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed eller for den nationale sikkerhed, i særdeleshed når den pågældende udlænding er blevet idømt en frihedsstraf af en varighed på mindst ét år på grundlag af en strafbar handling, når der er begrundet mistanke om, at udlænding har begået alvorlige strafbare handlinger, eller når der foreligger konkrete indicier, der lader formode, at den pågældende har til hensigt at begå alvorlige strafbare handlinger på en medlemsstats område. Afgørelserne kan endvidere bygge på, at den pågældende udlænding tidligere er blevet udsendt, afvist eller udvist, når disse foranstaltninger ikke er blevet udskudt eller suspenderet, og de indebærer eller er ledsaget af et indrejseforbud eller eventuelt et forbud mod at tage ophold som følge af en overtrædelse af de nationale bestemmelser om udlændinges indrejse eller ophold. Indberetningen i SIS er nærmere reguleret i udlændingelovens § 58 g, hvoraf det fremgår, at Rigspolitechefen indberetter en udlænding i SIS som uønsket i visse nærmere angivne tilfælde af udvisning af landet, meddelelse af afslag på opholdstilladelse samt inddragelse af opholdstilladelse.

For SIS II opstiller hovedforordningens artikel 15 mere præcise betingelser for indberetning af tredjelandstatsborgere i SIS II med henblik på nægtelse af indrejse, idet det fremgår af bestemmelsen, at den pågældende tredjelandstatsborgers tilstedeværelse på en medlemsstats område skal udgøre en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed i nogen af medlemsstaterne baseret på en individuel vurdering, herunder navnlig hvis den pågældende er blevet idømt frihedsstraf i mindst ét år som følge af en lovovertrædelse omfattet af artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre (den såkaldte ”positivliste”), eller hvis den

pågældende er omfattet af en restriktiv foranstaltning med henblik på at forhindre indrejse eller gennemrejse i medlemsstaternes område, jf. TEU artikel 15. Desuden foretages indberetning, hvis tredjelandstatsborgeren er omfattet af et forbud mod fornyet indrejse som følge af en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse i overensstemmelse med det kommende direktiv om tilbagesendelse. Bestemmelsens udtrykkelige krav om en individuel vurdering af, hvorvidt den enkelte tredjelandstatsborgers tilstedeværelse på en medlemsstats område udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed i nogen af medlemsstaterne forud for indberetningen af denne i SIS II skønnes at gøre en ændring af udlændingelovens § 58 g, der ikke giver mulighed for foretagelse af en individuel vurdering i forbindelse med indberetningen i SIS, påkrævet.

Endvidere følger det direkte af hovedforordningens artikel 15, stk. 3, at tredjelandstatsborgeren har krav på adgang til prøvelse hos en judiciel myndighed af beslutningen om indberetning af den pågældende i SIS II med henblik på nægtelse af indrejse i tilfælde, hvor beslutningen om indberetning er truffet af en administrativ myndighed. En tilsvarende bestemmelse findes ikke i konventionen.

I de eksisterende regler om SIS findes ingen bestemmelser om sammenkobling af indberetninger.

Ifølge konventionens artikel 103 skal gennemsnitligt hver tiende videregivelse af personoplysninger registreres af den myndighed, der forvalter den nationale database. Med Rådets afgørelse 2005/211/RIA af 24. februar 2005 og Rådets forordning nr. 871/2004 af 29. april 2004 om indførelse af nye funktioner i Schengen-informationssystemet, herunder i forbindelse med terrorismebekæmpelse, er konventionens tekst ændret, således at enhver videregivelse af personoplysninger vil skulle registreres af den myndighed, der forvalter den nationale database. Den ændrede version af teksten finder dog først anvendelse fra en dato, der fastsættes af Rådet. Denne dato er endnu ikke fastsat. For så vidt angår SIS II, følger det af rådsafgørelsens og hovedforordningens artikel 11, at medlemsstaterne, ud over alle udvekslinger af oplysninger med SIS II, bliver forpligtet til at registrere den yderligere behandling af oplysningerne, hvilket er en udvidelse i forhold til konventionsteksten.

I medfør af konventionens artikel 109 er anmodninger om egen-access i oplysninger i SIS undergivet national ret i den stat, anmodningen fremsættes til. Der findes derimod ikke i de gældende regler et krav om obligatorisk meddelelse om indberetningen til den person, der indberettes, svarende til reglen i hovedforordningens artikel 28 om indberetninger vedrørende tredjelandstatsborgere, der skal nægtes indrejse.

I SIS II bliver sletningsfristerne for personoplysninger generelt længere end i SIS, jf. Schengenkonventionens artikel 112 – 113a. Ifølge konventionens artikel 112 skal medlemsstaterne således

senest tre år efter indberetningens foretagelse vurdere, hvorvidt personoplysninger skal forblive i systemet. Til sammenligning slettes indberetninger efter hovedforordningens artikel 15 automatisk efter fem år fra beslutningen om indberetning, indberetninger efter rådsafgørelsens kapitel IV, V og VI efter 10 år, indberetninger efter rådsafgørelsens kapitel VII vedrørende personer efter tre år, og indberetninger efter kapitel VIII, der indeholder personoplysninger, efter tre år. I alle tilfælde har den indberettende medlemsstat mulighed for at beslutte, at indberetningen skal bevares efter udløbet af fristen.

For oplysninger om genstande gælder det ifølge konventionens artikel 113, at disse som hovedregel bevares i højst 10 år, bortset fra visse kategorier der slettes efter henholdsvis fem og tre år. Til sammenligning slettes indberetninger om genstande i medfør af rådsafgørelsens kapitel VII automatisk efter fem år og indberetninger efter kapitel VIII, der ikke indeholder personoplysninger, efter 10 år. I begge tilfælde kan den indberettende medlemsstat beslutte at indberetningen skal bevares efter udløbet af fristen.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Forslaget til hovedforordningen, der har hjemmel i afsnit IV i TEF, har ikke i sig selv lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser, da Danmark ifølge artikel 1 og 2 i Protokollen om Danmarks Stilling ikke deltager i vedtagelsen af forordningen.

Danmark vil dog efterfølgende kunne tilslutte sig en sådan retsakt, da den vedrører udbygning af Schengen -reglerne, jf. artikel 5 i Protokollen om Danmarks Stilling. Danmarks efterfølgende tilslutning vil alene skabe en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige Schengenlande.

En eventuel tilslutning til hovedforordningen på folkeretligt grundlag nødvendiggør ændringer af lov nr. 418 af 10. juni 1997 med senere ændringer, der henviser til de nugældende bestemmelser i Schengen-konventionens afsnit IV (Schengen-informationssystemet), og forudsætter således Folketingets forudgående samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1.

Danmark deltager fuldt ud i rådsafgørelsen, der vedtages med hjemmel i TEU afsnit VI.

Forslaget til rådsafgørelsen nødvendiggør ændringer af lov nr. 418 af 10. juni 1997 med senere ændringer, der henviser til de nugældende bestemmelser i Schengen-konventionens afsnit IV (Schengen-informationssystemet).

Danmarks medvirken til Rådets vedtagelse af rådsafgørelser, der kræver ændringer af dansk lovgivning, forudsætter Folketingets forudgående samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1.

Danmark deltager endvidere fuldt ud i forordningen vedrørende motorkøretøjsregistreringsmyndigheder, der vedtages i medfør af TEF afsnit V.

Gennemførelsen af SIS II i dansk ret må forventes at have statsfinansielle konsekvenser, herunder med henblik på udvikling og drift af den nationale del af SIS II, der finansieres af medlemstaternes selv, samt med henblik på udvikling og drift af den centrale del af SIS II, der finansieres via EU-budgettet.

For så vidt angår udgifterne til udvikling og drift af SIS II har Kommissionen efter det oplyste afsat ca. € 156 mio. til den centrale del af SIS II. Heraf vil Danmark via EU-budgettet i henhold til den generelle fordelingsnøgle skulle betale ca. 2 pct. svarende til i alt ca. € 3,1 mio.

Det er ikke muligt på det foreliggende grundlag at angive de samlede statsfinansielle udgifter i forbindelse med gennemførelsen af SIS II.

5. Høring

Forslagene er sendt i høring hos Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Præsidenten for Retten i Århus, Præsidenten for Retten i Odense, Præsidenten for Retten i Aalborg, Præsidenten for Retten i Roskilde, Domstolsstyrelsen, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Datatilsynet, Rigspolitechefen, Det Kriminalpræventive Råd, Rigsadvokaten, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Politidirektøren i København, Den danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Landsforeningen af beskikkede advokater, Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Landsklubben HK Politi, Advokatrådet, Amnesty International, Institut for Menneskerettigheder samt Dansk Told- og Skatteforbund.

6. Nærhedsprincippet

Det fremgår af forslaget til rådsafgørelsen og hovedforordningen, herunder begrundelserne for forslagene, at målet med den foreslåede foranstaltning, nemlig at udveksle oplysninger vedrørende bestemte kategorier af personer og genstande ved hjælp af oprettelsen af et edb-baseret informationssystem, ikke kan nås af medlemsstaterne. Det fremgår videre, at målet bedre kan nås på fællesskabsplan i betragtning af, at der er tale om et fælles informationssystem, og af foran-

staltningens rækkevidde og virkninger, samt at initiativet ikke findes at gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det angivne mål.

Særligt for så vidt angår adgangen til SIS II for motorkøretøjsregistreringsmyndigheder, fremgår det af forslaget til forordningen vedrørende motorkøretøjsregistreringsmyndigheder, herunder begrundelsen for forslaget, at målet med den foreslåede foranstaltning, nemlig at give de tjenester, der har ansvaret for udstedelse af registreringsattester for motorkøretøjer, adgang til SIS II, kun kan opnås ved foranstaltninger på fællesskabsplan. Det er nødvendigt med fælles regler for adgang til et system, hvor medlemsstaterne bidrager med fælles oplysninger om personer og genstande, der støtter gennemførelsen af flere politikker inden for politisamarbejdet og det retlige samarbejde, ydre grænser, visum og andre politikker i forbindelse med den frie bevægelighed for personer.

Regeringen finder på det foreliggende grundlag, at nærhedsprincippet er overholdt. Det bemærkes i den forbindelse, at formålet med forslagene – som anført ved Kommissionens vurdering af nærhedsprincippet – er at udveksle og give adgang til oplysninger mellem medlemsstaterne vedrørende bestemte kategorier af personer og genstande.

7. Andre medlemsstaters kendte holdninger

Der foreligger ikke offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdninger til forslagene.

8. Foreløbig generel dansk holdning

Fra dansk side er man på det foreliggende grundlag overordnet set positiv overfor de fremlagte forslag til retsakter vedrørende SIS II, der bl.a. udgør en afgørende forudsætning for de nye medlemsstaters fuldstændige deltagelse i Schengen-samarbejdet.

9. Orientering af andre af Folketingets udvalg

Forslagene til rådsafgørelsen, hovedforordningen og forordningen vedrørende motorkøretøjsregistreringsmyndigheder og et grundnotat herom sendes – ud over til Folketingets Europaudvalg – også til Folketingets Retsudvalg.